

Đi tìm vai chính

Tôi chỉ là một nhân vật phụ đứng ngoài cảnh quay của một bộ phim có hai nhân vật chính.

1. Phim Hàn Quốc

Tôi không thích xem phim Hàn Quốc.

Chẳng có gì là bất ngờ cả. Sẽ có vài nhân vật điển hình, tính tình có thể lên xuống một tí, nhưng tóm lại sẽ có một đôi nhân vật chính, phim lê thê thì có thể có hai, nhưng một cặp vẫn là thứ yếu. Đại loại sẽ là có một cô gái Mắt nâu hiền lành, dịu dàng, chăm học và tuân theo một khung khắc thời gian nhất định. Sẽ có rất nhiều người thích cô ấy. Trong đấy có một anh Bóng rổ khá là vui tính, hơi trẻ con và cửa cấm lộ liễu. Và anh chàng Kính cận ưa nhìn, thông minh, ít nói, hoặc có thể rất được yêu quý, hoặc rất bị nhiều người khó chịu. Kính cận có một cô bạn thân Mũi hếch tính hơi kì cục, chẳng xinh xắn nhưng lại rất kiên nhẫn với cậu ta. Và thế là sau rất nhiều nỗ lực thể hiện hay không thể hiện, Mắt nâu sẽ để ý Kính cận, và gạt Bóng rổ sang một bên, cô bạn Mũi hếch cũng không thân thiết với Kính cận như trước nữa...

Thôi được rồi.

Tôi không nói về phim Hàn Quốc nào hết. Dù cốt truyện trên có điển hình hay không điển hình đi chăng nữa.

Tôi là Bóng rổ.

Tôi thích Mắt nâu ngay từ ngày đầu tiên bước vào lớp. Tôi gia nhập đội bóng rổ, chỉ để thu hút sự chú ý của bạn ấy. Tôi bắt chuyện, hỏi bài, hướng dẫn Mắt nâu ném bóng vào rổ trong giờ Thể dục, thậm chí còn giúp bạn ấy chuyển đồ khi mở gian hàng trong ngày hội văn hóa của trường nữa. Thế mà Mắt nâu nói tôi là bạn tốt của cô ấy.

Tôi chỉ là bạn của Mắt nâu.

Khi tôi phát hiện ra Mắt nâu hay rời quyển sách, ngược nhìn Kính cận khi cậu phát biểu, tôi đã hơi sững lại. Tôi vẫn ra chỗ Mắt nâu, làm đủ trò để bạn

ấy cười, nhưng tôi nhận ra cả những ánh nhìn chỉ dành cho Kính cận nữa. Đôi khi Kính cận quay lại, bắt gặp được, cả hai chỉ mỉm cười bối rối. Y như phim Hàn Quốc lãng mạn hồi bé tí tôi hay xem trong giờ ăn trước chương trình thời sự. Tôi thấy mình như thăng ngốc. Một nhân vật phụ chính hiệu gây ồn ào trong một mối tình âm thầm im lặng. Tôi thích Mắt nâu, nhưng tôi không thích làm kẻ phá đám để rồi bị tổn thương. Tôi vẫn là bạn tốt, nhưng không đủ tốt để lãng xăng quá đà nữa, chỉ đủ tốt để nhìn Mắt nâu và Kính cận chưa đủ can đảm, và cố nuốt tiếng thở dài trong những giờ giải lao.

Một cách không cố ý, tôi quan sát Kính cận với sự tò mò và khó chịu vô cớ. Tôi không ghét cậu ấy. Cậu ấy chẳng làm gì sai cả. Kính cận người gầy, không cao như tôi nhưng đáng mảnh khảnh. Cậu không cau có, không đập bàn đập ghế phẫn khích, lúc nào cũng giữ vẻ mặt điềm tĩnh, tưởng như nếu hành lang có náo loạn vì một vụ xô xát thì cậu vẫn sẽ ngồi một chỗ, thản nhiên lật trang sách đang đọc chăm chú, hoặc đôi tai kia sẽ chờ nghe tất cả. Tôi không biết. Thi thoảng tôi thấy Kính cận hơi cười vào những câu chuyện của Mũi hếch. Hoặc cười với Mắt nâu. Thi thoảng cậu đưa những quyển sách trong cặp cho Mắt nâu, nói vài lời súc tích. Trong sách có thể có thư nữa. Ôi, tại sao Mắt nâu lại thích những thứ như thế cơ chứ? Và Kính cận, sao lại thích Mắt nâu? Cậu ta có Mũi hếch suốt ngày đi cạnh rồi còn gì?

Thế rồi cơn mưa rào đầu tiên ập xuống.

Tôi ở sân tập, cạnh bãi đỗ xe chỉ hơn hai chục mét. Tôi nhìn thấy Mắt nâu không mang áo mưa. Tôi nhìn thấy Kính cận lao ra ngoài, mua hai chiếc áo mưa giấy màu xanh, đưa cho Mắt nâu và khoác lên mình. Tôi nhìn thấy Kính cận quay lại, nhìn Mũi hếch, đang giơ chiếc áo mưa cười toe, và ra hiệu cho hai người về trước. Tôi nhìn thấy Kính cận và Mắt nâu đi cùng nhau. Hai chiếc xe dắt cạnh nhau cho đến cổng, và mất hút giữa đám đông.

Tôi nhìn thấy Mũi hếch đứng lại. Cũng nhìn hai người hệt như tôi.

Tôi thì cầm quả bóng. Giữa sân tập không người.

Mũi hếch thì tay cầm chiếc áo mưa buông thông, giữa xe đạp lác đác ngổn ngang. Trời mưa nặng hạt dần, những mảng nước trên sân như tấm khiên bị tấn công liên hồi, dần chuyển sang màu trắng xóa. Mũi hếch vẫn đứng đó. Tôi vẫn nhìn Mũi hếch.

Đây là lần đầu tiên tôi “nhìn” thấy Mũi hếch.

2. Nhân vật phụ.

Tôi chẳng nhìn thấy gì nữa.

Hạt mưa to cứ tạt hết vào mặt, vào mắt. Mắt tôi nhoà cả đi. Hệt như đang khóc vậy. Hoặc là tôi đang khóc thật, nhưng không thể phân biệt nổi nữa. Đáng lẽ không nên thế. Chính tôi là người bảo Huy đây là cơ hội duy nhất khi nhìn thấy Vi không mang áo mưa. Chính tôi là người tạo mọi cơ hội để Huy có thể ở bên cạnh người cậu ấy thích. Tôi biết là phải giúp cậu ấy. Tôi cũng mừng tượng ra cảnh cậu ấy và Vi đi cạnh nhau không biết bao nhiêu lần. Vậy mà đúng khi thời điểm đến, đúng hình ảnh đó xảy ra in trên võng mạc, thì cơn mưa lại xuất hiện. Tôi không nghĩ mình lại buồn đến thế. Tôi không nghĩ mọi thứ lại theo đúng những gì tôi mừng tượng còn nỗi buồn thì lại không được như thế. Tôi cứ đứng đó, chẳng nghĩ được gì khác.

Cho đến khi một bàn tay kéo lấy tay tôi.

“Một tuần nữa thi học kì, cậu không định dầm mưa cảm cúm rồi nghỉ luôn đấy chứ? Hay định lây cho cả lớp?”. Tiếng nói vang trong mưa, cánh tay ướt bị túm lấy khiến tôi hơi co người lại, giật mình. Quân cao to đứng cạnh tôi, nhìn như đã quan sát từ lâu, không chịu nổi nữa, đã phải lao ra. Rồi cậu lôi tôi đi, chẳng cần áo mưa hay ô gì hết. Thật là điên, tôi nhìn cậu ta cũng ướt sũng, cũng có khác gì mình đâu. Ý nghĩ làm tôi muốn bật cười, nhưng khi nỗi buồn choán quá lớn thế này, điều đó chẳng khác gì sự xâm phạm. Tôi hét lên: “Cậu cũng dầm mưa khác gì tớ? Cậu đã ở đâu này giờ vậy?” Quân vẫn kéo tôi đi, chỉ ra mảnh sân ở bên phải. “Tớ ở đó. Nhìn thấy cậu từ này.” Tôi im bật. Tôi tự thấy bản thân tội nghiệp và đáng thương hại. Có thể Quân không biết gì cả, không hiểu gì cả. Tôi cố vùng tay ra khỏi cậu ấy nhưng Quân chẳng quan tâm, tay cậu ấy to và chắc, lôi tôi đi như một tù nhân bé nhỏ. Chỉ cho tới khu nhà thể chất, cậu mới buông ra, đi vào trong phòng locker dành riêng cho đội tuyển. Tôi cúi xuống, nhìn những hạt nước to từ người rơi xuống sàn không ngừng. Tiếng giày lép bép đi lại trong sàn gỗ. Quân đi ra, thả lên đầu tôi khăn bông to đùng. Ấm. Tôi nhận ra người mình lạnh, đã co ro từ lâu, mu bàn tay chuyển màu xám xịt. Quân nhìn đồng hồ, hỏi thản nhiên:

- Cậu có lớp học thêm không?

Gật đầu. Mấy giờ rồi ý nhỉ.

- Tớ nghĩ là cậu bị muộn rồi. Mà với bộ dạng này, cậu cũng không nên vào lớp.

Gật đầu. Tôi biết mình đang trông rất thảm hại.

- Đi ăn gì đó nóng nóng không? Tớ mời.

Im lặng một lúc. Gật đầu. Tôi chẳng biết đi đâu lúc này.

- Chờ ngớt mưa đã.

Quân bước ra cửa, đứng trước mái hiên rộng. Trời tối mờ, mưa cũng bắt đầu hơi vãn. Tôi đứng cạnh Quân, định hỏi về những gì cậu nhìn thấy, nhưng điều đó sẽ lại nối tiếp câu hỏi mà tôi sẽ phải giải thích, nên thôi. Tôi rũ chiếc khăn bông trên đầu, lau cổ, rồi thấm nước trên vai áo. Quân mặc bộ đồng phục thi đấu, nhìn thật chẳng biết là nó có thuộc loại chỉ cần vắt là khô không nữa. Cậu dựa tường, co chân một bên. Nếu cậu không quá nhí nhố, thì chắc cũng sẽ nhiều bạn thích. Hoặc sẽ có người thích tuýp nhí nhố. Không phải tôi thôi.

- Tớ biết nhìn người mình thích đi thích một người khác chẳng phải là điều dễ dàng gì. – Giọng Quân trở nên trầm đặc, hiền lành. Tôi ngược lên nhìn cậu. Quân không nhìn tôi, đưa mắt về bầu trời. Cậu ấy có thể đang nói về tôi, hoặc nói về chính cậu. Tôi chợt nhận ra Quân cũng đã thích Vi biết bao.

Khi Quân ngồi xuống cạnh, và xoa đầu tôi qua lớp khăn bông, tự dưng nước mắt tôi trào ra. Tôi không muốn ai nhìn thấy mình khóc, nhưng câu nói và hành động của cậu khiến tôi không kiềm được nữa. Cậu ấy nhìn thấy hết, nhận ra tất cả. Tôi khóc khi nghe rõ tiếng mưa, khi không còn nghe thấy tiếng mưa nữa. Quân ngồi cạnh, thi thoảng xoa nhẹ bờ vai tôi. Rồi cậu không hỏi gì nữa. Cũng không pha trò trong lớp như mọi khi. Cậu chỉ cùng tôi đi ra một hàng ăn, hai đứa xì xụp tô phở nóng, rồi đi về.

Tối hôm ấy, Huy gọi điện. Cảm ơn tôi. Nói mọi chuyện đều ổn.

Đêm nằm ngủ, trời lại mưa. Tôi nhắm mắt. Lại thấy Huy và Vi đi mất. Thế mà không khóc được nữa. Tôi chỉ là một nhân vật phụ đứng ngoài cảnh quay

của một bộ phim có hai nhân vật chính. Có thể Quân cũng thế.

3. Câu chuyện chính

Tôi ở bên cạnh Mũi hếch từ ngày hôm đó.

Mọi thứ vẫn có vẻ bình thường. Nhưng nếu để ý thật kĩ, tôi nhận thấy Mũi hếch không lao đến bàn Kính cận như mọi khi, thay vào đó là bước đi chậm lại khi Kính cận sai bước nhanh hơn về cùng Mắt nâu trên hành lang lớp học. Mỗi lúc như thế, tôi vươn tay ra, đập vào vai Mũi hếch vài cái, rủ ra ngoài ném một vài quả bóng. Thi thoảng Mũi hếch không đi học thêm, ở lại sân chơi với tôi rất lâu. Mỗi khi mưa rào, tôi và Mũi hếch sẽ nhắn tin cho nhau, nói về đủ chuyện cho qua cơn mưa. Tôi nghe nhiều chuyện nói về trái tim tan vỡ, nhưng có lẽ tôi không tới mức đó. Ít ra tôi đã biết trước điều đó, và tránh tổn thương ở mức có thể. Ít ra tôi còn biết có người giữ tình cảm bên trong nhiều hơn tôi, và giấu nỗi buồn đến cả tôi, nếu không chứng kiến tất cả, có lẽ cũng không bao giờ biết được. Ít ra tôi còn có Mũi hếch, không chỉ chung tình cảnh, mà là niềm quan tâm duy nhất bây giờ. Cứ như cơn mưa rào đầu tiên đó thay đổi tất cả vậy.

Tôi cũng không còn nghĩ đến Mắt nâu nhiều nữa. Tôi vẫn là bạn của cô ấy. Thậm chí tôi còn trêu Mắt nâu với Kính cận. Nhưng ngay cả khi nói những lời đùa giỡn, mắt tôi vẫn đi tìm Mũi hếch, ở một khung cửa sổ nhỏ nhìn ra hồ nước bên cạnh.

Nhưng Mũi hếch thì không thế.

Ngày cuối cùng của năm học, Mũi hếch ngồi lại trong lớp khi mọi người đã về gần hết. Tôi quay lại, thấy cô bạn ngồi đó, bất động rất lâu. Dường như cô khóc. Cũng chỉ có mấy tuần là bắt đầu học hè, nếu như vì nhớ Mắt cận, tôi không nghĩ cô lại đa cảm đến thế. “Cậu ấy thay đổi tất cả thói quen. Không phải là tất cả, nhưng là tất cả với tớ.” Mũi hếch sụt sịt cái mũi nhỏ, hai tay vo chặt, đặt trên đầu gối. “Tớ và cậu ấy đã hẹn nhau đi mua sách và ăn kem ngày hôm nay. Cậu ấy không nhớ... cậu ấy đi với Vi...” Mũi hếch khóc nức lên. Tôi xoa đầu Mũi hếch, cô ấy nhỏ và yếu đuối quá. Nhưng Mũi hếch gạt tay tôi ra, như mọi sự an ủi giờ cũng vô nghĩa. Hoặc cô đã không buồn đến mức không chú ý thói quen xoa đầu xoa vai của tôi nữa. Mũi hếch nhướn mắt lên. “Cậu nhìn gì?”. Tôi nghĩ về buổi tập chiều nay, có thể bỏ qua. “Tớ có thể đi

mua sách và ăn kem với cậu.” Mũi hếch nhăn mặt lại, rồi lại chảy nước mắt. À, dĩ nhiên tôi không thể thay thế cậu bạn thông minh học giỏi của cô rồi, nhưng ngồi thế này thì có ích gì. Tôi thu hết can đảm, cái can đảm cũng không có được để nói tôi thích Mắt nâu đến nhường nào, nắm lấy tay Mũi hếch. Mũi hếch cau mày, rồi ré lên. Cô không muốn đi đâu. Cô chỉ thích chết chìm trong nỗi buồn của mối tình đầu không bao giờ thành thực ấy. Nhưng tôi mặc kệ. Chỉ đến khi Mũi hếch ngoan ngoãn ngồi sau xe tôi, mút que kem chocolate mua ở bên hồ, đôi mắt cô mới bớt đỏ đôi chút. “Cậu biết không, nếu cậu đã sống sót qua ngày hôm qua, thì cậu cũng sẽ qua được ngày hôm nay. Và chỉ khi qua được ngày hôm nay, cậu mới có thể sống vào ngày mai.” Tôi nhún vai, cười với Mũi hếch đang mở mắt tròn to ngạc nhiên. Rồi cô không nói gì nữa. Sự im lặng dễ chịu thì thoáng xâm chiếm, kéo dài thời gian hai đứa ở bên nhau. Tôi thích như thế.

————— Cậu hết thích Vi rồi sao? – Mũi hếch đập bóng, đi vòng quanh rổ. Vi là tên của Mắt nâu.

Tôi lắc đầu. Tôi không rõ là cái lắc đầu của mình nên hiểu là đồng tình, hay phủ định cho câu hỏi của Mũi hếch nữa. Mũi hếch ném quả bóng đập bảng vào rổ, rồi phúi tay, ngồi xuống sân với tôi.

- Nhiều lúc tớ nghĩ nếu đây là một bộ phim, mình sẽ chỉ là một nhân vật phụ trôi nổi không rõ tính cách. Yêu đơn phương, từ bỏ thắm lặng. Đến cả một nhân vật quần chúng cũng sẽ cảm thấy tốt hơn – Mũi hếch vươn tay ra, đan lại, duỗi một đường thẳng. Im lặng một lúc, cô nói tiếp – Hôm trước tớ nhìn thấy Huy nắm tay Vi. Cậu ấy chưa nắm tay ai bao giờ, thật đấy. Nhưng lúc đó, tớ nghĩ rồi tớ sẽ hết thích cậu ấy thôi, dù vẫn buồn khủng khiếp. Cậu biết vì sao không?

Tôi hơi co chân lại, vươn mình về phía trước. Để nghe Mũi hếch rõ hơn. Có vẻ như cô bạn sắp nói điều gì quan trọng. Cô bạn hít một hơi dài.

- Vì lúc đó, tớ nhìn thấy hai người. Lại từ đằng sau. Tớ nghĩ là giá có cậu ở đây, tớ sẽ siết tay cậu thật chặt. – Mũi hếch so vai lại, cười nhẹ nhõm. Rồi không để tôi kịp nói gì, cô bạn lại đứng dậy, chạy về phía quả bóng lăn lóc ở phía xa.

Tôi bất giác cười. Có lẽ tôi sắp làm nhân vật chính cho câu chuyện của mình

rồi.

Written by Z.

(Zelda Gin)